

ΗΛΙΘΒΑΣΙΛΕΥΜΑ ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

(Σκίτσος τού κ. Γ. Γοηγόρη)

ΕΚΚΑΡΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JOHN STICKPIECE

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΚΡΙΜΑ

‘Ολομόναχη στην ξύλινη καλυβούλα της, η Μπέττυ, τακτοποίησε τὸ μοναχὸ δωματιάκι, ἔκαναν τὰ ἄγρα μόνουλα τῆς νέας νὰ ροδίζου, μὰ γέμιζαν συγχρόνως τοὺς ἔξυλινους τοίχους, καθὼς καὶ τὸ ταβάνι, μὲ σκίες τρομακτικῆς!

Κάθε τόσο, στεκόταν ἡ γλυκεῖα κοπέλλα, κί ἔρριχνε ὀλόγυρά της ματιές φοβισμένες. Ἡ ἀναλαμπές τῆς φωτιάς πού μισοφώτιζε τὸ μοναχὸ δωματιάκι, ἔκαναν τὰ ἄγρα μόνουλα τῆς νέας νὰ ροδίζου, μὰ γέμιζαν συγχρόνως τοὺς ἔξυλινους τοίχους, καθὼς καὶ τὸ ταβάνι, μὲ σκίες τρομακτικῆς!

‘Ἐξω σφύριζε ἕνας λυσασσμένος νοτιάς, κί ἡ βροχὴ ἔπεφτε ραγδαία, μαστιγώνοντας μὲ πείσινα τὴν καλαμοσκέπαστη στεγῆ. Κ’ ἔξασφα ἡ Μπέττυ ἀνασκήρτισε.. Τῆς φάνηκε, μέσα σ’ ὄλην αὐτὴ τὴν κομοχαλασιά, πὼς ἄκουσε τὴν πόρτα τῆς καλύβας ν’ ἀνοίξη.

Γύρισε τότε τρομαγμένη τὸ κεφάλι της κί εἰσῆσας ἔβγαλε μιά κραυγὴ ἐκπληξέως καὶ λαγάρνας, γιὰτί εἶδε νὰ στέκεται διατακτικὸς στὸ κατῶφλι ἕνας ἀγνωστος.

— Συγγνώμη, δεσποινίς! ψιθύρισε ἐκεῖνος. Εἰμαι ξένος σ’ αὐτὰ τὰ μέρη, καί μ’ ἔπιασε ἡ θύελλα στὸ δρόμο... Λίγη φωτιά νὰ στεγνώσω, κἀτί νὰ φάω, καί θὰ πληρώσω μὲ τὸ παραπάνω!...

— Ὅριστε μέσα, κύριε! ἀποκρίθηκε ἄτονα ἡ νέα. Θὰ θρῆτε, ὅτι σὰς χρειάζεται... Καθῆστε κοντὰ στὸ τζάκι!...

‘Ο ἀγνωστος, ἕνας κοιτόχονδρος ρωμαλέος ἄνθρωπος, μὲ θωρεία καὶ κτηνώδη μούτρα καί μὲ μουσκεμένη ἀπ’ τὸν κατακλυδὸ τὴν ταπεινὴ ἐργατικὴ φορεσιά του, ἔβγαλε ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καί στῶθηκε μπροστὰ στὸ τζάκι. Ἡ κοπέλλα ἔθριξε κί ἄλλα ἔγυλα στὴ φωτιά, καί τρέχοντας στὸ ἐρμάρι, ἔβγαλε τ’ ἀπομεινάρια τοῦ λιτοῦ δείπνου της.

— Ψαμί, τυρί, δύο αὔγα, μιά φετίτσα λαοδί κί ἕνα πουκαλί κρασί!... εἶπε στὸν ἀγνωστο χαμογελώντας. Αὐτὰ μόνον εἶνε, ὅσα μπορῶ νὰ διαθέσω ἀπόψε καί σὲ μιά τέτοια ὥρα!...

‘Εκείνος γέλασε θάνασσα καί ρίγτηκε πενασσμένος στὸ φαγητό. Τὰ τραγεῖα σαγόνια του βούλωνε ἀκατάπαστα, κί ἡ γλώσσα του πλατάγιζε στὸν οὐρανίσκο μὲ ἀπόλαυσι χυδαία, καθὼς ἄδειασε μονορούφι τὸ κρασί τοῦ μπουκαλιού.

‘Ἐπειτα, σκουπίζοντας τὰ χεῖλη του μὲ τὸ μανίκι, γρόλλισε ἀπὸ ἱκανοποίησι κί εἶπε στὴ νέα πού τὸν κυττούσε ἐντωμεταξύ μὲ μί’ ἀόριστη ἀπέχθεια:

— Καρὸ εἶγα νὰ φάω ἔτσι, λυγερόκορμη μικροῦλα μου... Ἄ-λήθεια, δὲν μούπες τ’ ὄνομά σου, τόση ὥρα πού μιλοῦμε!...

— Μπέττυ μὲ λένε, κύριε... Καί!...

— Μπέττυ!... Ὅραῖο ὄνομα, σάν κί ἐκείνη πού τῷγει! ἀπάντησε γελώντας θρονερά ὁ ἀγνωστος. Καί τί δουλειὰ ἔχεις εἰς, ἐδὼ στὸν μακρυνὸ αὐτὸν σνοικισμό τοῦ μεταλ-

λείου!... Εἶσαι μὲ τοὺς δικούς σου;

Ἡ Μπέττυ δίστασε πρὶν ν’ ἀπάντησῆ. Τὰ φερσιματα τοῦ χυδαίου αὐτοῦ ἀνθρώπου τὴν τρώμαζαν ἀόριστα. Ὡστόσο, βλέποντάς τον ἤσου μὲ ζεσταίνεται στὴ φωτιά καὶ νὰ τρῖθῆ μὲ ἡδονὴ τὰ χέρια του, παρηγορήθηκε κάπως κί ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ἔχω κανένα, κύριε... Ὁ πατέρας μου πού ἐργαζόταν σ’ αὐτὸ τὸ μεταλλεῖο, σκατώθηκε πρὶν ἀπὸ χρόνια, σὲ κάποια ἔκρηξι, κί ἀπέμεινα ἀπὸ τότε πεντάρφανη... Οἱ ἐργάτες τοῦ μεταλλεῖου παρακάλεσαν τότε τὸ μηχανικό νὰ μὴ μὲ διώξῃ ἀπ’ τὸ καλύβι κί ἔτσι κανένας δὲν μὲ πείραξε... Μὲ μεγαλώσαν σιγά-σιγά οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, κί ὅταν ἔνοιωσα καλὰ τὸν κόσμο, δὲν κράτησε ἡ καρδιά μου νὰ χωρισθῶ ἀπὸ αὐτούς... Γι’ αὐτὸ τοὺς περιποιοῦμαι τώρα κί ἔνω ὅπως μπορῶ, πλένω τὰ μαντήλια τους, τοὺς μαγειρεύω πότε-πότε, καὶ τοὺς λατρεύω ὅσο μ’ ἀγαποῦν!...

— Κακόμοιρη μικροῦλα! μουρουῖνος ὑποκριτικὰ ὁ ἀγνωστος καὶ συνδάλισε τὴ φωτιά μὲ δύναμι. Ἀλήθεια, μήπως σοῦ βρίσκεται λίγο κρασί ἀκόμα;

— Αὐτὸ ἦταν ὄλο, ὅσο εἶγα! ἀποκρίθηκε ἡ Μπέττυ. Εὐχαρίστας νὰ σὰς ἐπαίρια κί ἄλλο, μὰ ἡ καντίνα εἶνε κλειστὴ τώρα καί ἡ καλύβες τῶν μεταλλορῶων εἶνε ἀραιὰ σταρμένες ἐδῶ κί ἐκεῖ, στὸ δάσος... Φοθοῦμαι νὰ γυρίζω ἔξω, μὰ τέτοια ὥρα καί μ’ αὐτὸν τὸν κατακλυσμό!...

‘Ὅσο ἄκουγε αὐτὰ τὰ λόγια τῆς ἀβολῆς νέας ὁ ἀγνωστος, τόσο κί ἡ χυδαία σῖμι του φωτιζόταν ἀπὸ μιά λάμψι καταγθονία. Πλατάγιζε τὴ γλώσσα του πάλι, ἔτριψε τὰ χέρια του, κί ἔθριξε στὴ Μπέττυ ἕνα βλέμμα πῶθου.

Ἡ νέα γλώμισσε παρεῦθος, κί ἔνοιωσε τὴν ἀπεισκευία πού εἶχε κάνει μὲ τὸ ν’ ἀνοίξη τὴν καρδιά της τόσο εἰλικρινὰ στὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν ξένο. Γι’ αὐτό, παρ’ ὄλη τὴ ἀνατριχίλα πού τῆς προενοῦσε ἡ ἐξαρτωμένη θύελλα, ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ μὲ τρόπο πρὸς τὴν πόρτα, σκοπεύοντας νὰ τὴν ἀνοίξη καί νὰ τρέξῃ ἔξω νὰ σωθῆ.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τὴ φθάσῃ. Ὁ ἀγνωστος, πού δὲν ἐξεκόλυσε ἐντωμεταξύ τὴν κτηνώδη ματιά του ἀπ’ τὴ νέα, μάντεψε τὸν κρυφὸ σκοπὸ της καί μ’ ἕνα πῆδημα λύκου θρέθηκε κοντὰ της.

Τὴν ἀναποδογύρισε στὴν ρωμαλέα ἀγκαλιά του, ἔχωσε βίαια στὸ στόμα της μιά πεσοῖτα, καί μανταλώνοντας γερὰ τὴν πόρτα ἄδειασε τὴν στάμνα τοῦ νεροῦ στὴ φωτιά πού σπιθοβολοῦσε στὸ τζάκι!...

Κόλασις ἔξω ἀπ’ τὸ φτωχικὸ καλύβι, μὰ κόλασις καί μέσα.

Μόνον γιὰ λίγη ὥρα μπερδεύτηκαν τὰ ἀγωνιώδη μουγκρητὰ τῆς ἀμοιρῆς νέας, μὲ τὰ μουγκρητὰ τῆς νεροποντῆς, κί ἔπειτα ἀκούγταν μόναχὰ τὸ ὄβρισμα τοῦ ὕγρου

